

ROZHODNUTÍ.

Rozhodnutí nejvyššího správního soudu.

O stížnostech proti výkonu zabavení a dražby rozhoduje na území Podkarpatské Rusi po dni 3. března 1922 t. j. po dni nabytí účinnosti zákona ze 27. ledna 1922 č. 43 sb. z. a n. v konečné instanci hlavní finanční ředitelství v Užhorodě.

Nález ze dne 9. dubna 1925 č. 7192.

Ve věcech daně z vína dle zákona č. 533/19 jest na Slovensku poslední instancí generální finanční ředitelství v Bratislavě.

Nález ze dne 17. června 1925 č. 12262.

Finanční orgány nejsou příslušnými k rozhodování o nároku strany, aby jí vzhledem k § 39 cis. nař. z 15. září 1915 č. 278 vrácena byla 10 procent přírážka ke převodnímu poplatku nemovitostnímu zapravená městu Praze podle zákona ze 6. února 1920 č. 117 sb. z. a n.

Nález ze dne 19. února 1925 č. 20772/24.

Nebylo-li rozhodnutí o rekursu proti zajišťovacímu příkazu dle § 35 zákona ze dne 16. února 1918 č. 66 ř. z. doručeno poplatníku do 6 týdnů ode dne podání rekursu, pozbývá zajištění platnosti.

Nález ze dne 12. března 1925 č. 4675/25.

Vyřklo-li ministerstvo financí, že lihovary, sdružené ve Svazu československých průmyslových lihovarů, jsou vzhledem k ujednání mezi tímto Svazem a čl. komisí lihovou povinny, v otázce přejímacích cen lihu za výrobní období 1920/21 přijmouti ceny nižší, než jaké byly vládním nařízením ze dne 24. února 1921 č. 79 sb. z. a n. stanoveny, jde o prohlášení strany, jež nepodléhá kognici nejvyššího správního soudu.

(Nález ze dne 31. října 1924 č. 15018/24.)

Výrok ministerstva financí, že okresní rozdělovač cukru nemá nároku, aby mu byl nahrazen na účet přeplatkového státního fondu (§ 17 vládního nařízení ze dne 23. října 1920 č. 581 sb. z. a n.) rozdíl mezi vyšší cenou cukru, stanovenou na kampaň 1920/21 a nižší cenou pro kampaň 1921/22, jest prohlášením státní správy jako strany o soukromoprávním nároku, které nepodléhá kognici nejvyššího správního soudu.

(Nález ze dne 31. října 1924 č. 10787/24.)

V otázce přiznání úroků z předválečných rent dle zákona ze dne 10. července 1922 č. 250 sb. z. a n., jakož i v otázce přiznání odškodnění dle § 6 téhož zákona jde pořad instancí až k ministerstvu financí.

(Usnesení ze dne 20. listopadu 1924 č. 12489.)

Následky zmeškání ve smyslu § 19 odst. 4 zákona ze dne 12. srpna 1921 č. 321 sb. z. a n. nepomíjí tím, že bylo s poplatníkem v řízení odvolacím úřadem I. stolice bez příkazu úřadu II. stolice ještě jednáno.

(Nález ze dne 1. prosince 1924 č. 17.657/23.)

Původní právoplatný platební rozkaz nepozbývá platnosti tím, že poplatek jím předepsaný se započte při předpisu dodatku.

(Nález ze dne 20. prosince 1924 č. 20.069/24.)

Paragrafem 20 prováděcího nařízení č. 111 sb. z. a n. z r. 1922 nebyly změněny kompetenční předpisy § 26 zákona ze dne 12. srpna 1921 č. 337 sb. z. a n., dle kterých jsou k vyměření daně dědické na Slovensku povolána v I. stolici finanční ředitelství.

(Nález ze dne 13. ledna 1925 č. 421.)

Strana má procesní právní nárok na to, aby jí úřad, mluví-li své rozhodnutí o výši cla opřít ve smyslu § 8 odst. 9

nařízením ze dne 21. února 1906 č. 22 ř. z. o odhad celní rady, ještě před vydáním svého vlastního úředního rozhodnutí sdělil úplný rozsudek celní rady, t. j. nejen konečný závěr, nýbrž i všechny jeho skutkové předpoklady.

(Nález ze dne 31. ledna 1925 č. 16.699/24.)

Úřad není povinen upozorniti poplatníka, že předložením bilance nevyhověl jasnému příkazu, aby předložil přesný výpočet příjmů a vydání.

(Nález ze dne 23. ledna 1925 č. 1428/25.)

Knihovní rada dle zákona o veřejných a obecních knihovnách ze dne 22. července 1919 č. 430 sb. z. a n. není legitimována k podání stížnosti k nejvyššímu správnímu soudu ve věcech cla předepsaného ze zařízení knihovny. (§§ 7 a 8.)

(Usnesení ze dne 13. února 1925 č. 3011/25.)

Předpis § 3 odst. 1 nařízení z 29. února 1924 č. 46 sb. z. a n. neodporuje ustanovení uvedenému pod č. 1 v § 2 zákona ze dne 14. prosince 1923 č. 7 sb. z. z r. 1924.

(Nález ze dne 17. února 1925 č. 3053.)

Rozhodl-li úřad meritorně o opožděném opravném prostředku, nemůže ke stížnosti na nejvyšší správní soud toto své meritorní rozhodnutí nahraditi novým výrokem, jímž se opravný prostředek zamítá jako opožděný.

(Nález ze dne 12. května 1924 č. 8447/24.)

Výrok, jímž finanční úřad vyšší instance nařídil reasumovati výdělkovou daň veřejně účtujícími podniky před právoplatností daňového předpisu a na základě nových skutkových okolností, neodporuje zákonu.

(Nález ze dne 4. dubna 1924 č. 2010/24.)

Vysvětlení daně ve smyslu §§ 11 a 14 nař. ze dne 4. prosince 1906 č. 233 ř. z. nelze naříkati před nejvyšším správním soudem.

(Nález ze dne 26. ledna 1924 č. 1513.)

Rekurs proti platebnímu rozkazu straně doručenému nemůže býti odmítnut z důvodu, že byl podán před doručením.

(Nález ze dne 4. října 1923 č. 16.554.)

Skutkový podklad (zejména objekty použité ke srovnání), o němž se opírá dobrozdání vyšetřujícího komisaře v řízení parafikačním k účelům daně činžovní, musí býti za účasti strany vyšetřeno a v protokole o místní prohlídce zjištěno.

(Nález ze dne 9. listopadu 1922 č. 16.704/22.)

Finanční správa není povinna vyčkati výsledek řízení soudního zavedeného pro důchodkový přestupek, chce-li předepsati jednoduchý poplatek převodní.

(Nález ze dne 21. září 1922 č. 12.557/22.)

Použití osvobozené obchodní korespondence k trestnímu oznámení na území dřívějšího uherského státu zakládá poplatkovou povinnost právního jednání korespondencí osvědčeného vyjma § 79 lit. d) poplatkových pravidel.

Poplatek dlužno vyměřiti dle předpisů v době vyhotovení korespondence platných (Slovensko).

(Nález ze dne 10. května 1922 č. 6501/22.)

Finanční úřad jest při vyměřování poplatků povinen samostatně rozhodovati o otázce prejudiciální, zdali dědic neb legatář jest nemanželským dítětem zůstavitelovým, nebyla-li otázka ta již příslušnou instancí o sobě platně rozhodnuta.

(Nález ze dne 3. ledna 1919 č. 226/18.)

Námítky čerpané z provádění soudního odhadu ku zjištění obecné hodnoty až do konečného určení odhadní ceny lze uplatňovat pouze v pořadí soudních instancí. Úřad dávku vyměřující jest tu pouze stranou. Ve správním řízení lze řešit jen otázku, byly-li dány zákonné podmínky dovolání se soudního odhadu.

(Nález ze dne 4. března 1919 č. 1131.)

Úřad správní, povoláný k řešení otázek do jeho kompetence spadajících, jest oprávněn pro obor svůj řešit praejudiciální otázku práva soukromého, aniž se tím předbíhá řešení téže otázky pořadem práva soukromého.

(Nález ze dne 19. května 1919 č. 1458.)

Při rozhodování úřadu správního o praejudiciální otázce soukromého vlastnictví možno opírat se o právní domněnku, že vlastníkem jest držitel.

(Nález ze dne 19. května 1919 č. 1458.)

Bylo-li úřadem i ve věci samé rozhodnuto, není současně pronesený výrok, že rozhodovací instance jest k rozhodování nepřislušna, porušením subjektivních práv, jež by odůvodňovalo dovolání se nejvyššího správního soudu.

(Nález ze dne 20. května 1919 č. 2390.)

Na výkon práva dozorcího příslušejícího úřadům nemá strana subjektivního nároku. Opakování právní zásady dle č. 1613/19 (Č. list. 54 A).

(Nález ze dne 23. června 1919 č. 2515.)

Byl-li kontumacovanou stranou v odvolání nabídnutý důkaz proveden, nemůže se odvolací komise pro daň z příjmu odvolávat na kontumaci, vyslovenou v první stolici

(Nález ze dne 15. března 1919 č. 1306.)

1. Dle § 57 zákona o poplatcích mají dědicové právní nárok na slevu poplatkovou pro nedobytnost pozůstalostních pohledávek.

2. Nárok ten musí být uplatněn zvláštním podáním u zemského finančního ředitelství před odevzdáním pozůstalosti. Na případná udání v rekursech nemusí finanční úřady slevu povoliti.

3. Otázku, je-li pohledávka nedobytna, dlužno rozhodnouti dle slušnosti, přesného důkazu nedobytnosti nelze žádati.

(Nález ze dne 12. června 1919 č. 2914.)

Potvrdí-li znalci poplatníkem vedení jeho udání, jest povinností komise, aby udala důvody, pro které, nepřihlížejíc k tomuto dobrozdání, stanovila příjem vyšší než připsaný.

(Nález ze dne 23. října 1919 č. 5219.)

Rozřešení praejudiciální otázky soukromoprávní úřadem správním může být přezkoumáno nejvyšším správním soudem toliko v mezích § 6 odst. 2.

(Nález ze dne 19. května 1919 č. 1458.)

Výrok finančního ministerstva, kterým podepřen byl postup poplatkové pohledávky požadovaný podle tvrzeného ujednání mezi stěžovatelem a finanční správou, není rozhodnutím ve smyslu § 2 č. 6 z. o správním soudu.

(Nález ze dne 11. září 1919 č. 4316.)

Provede-li předseda odhadní komise důkaz obchodními knihami nabídnutý stranou v odvolání z odhadu příjmu provedeného na základě § 213 zák. o os. dani a schválí-li to komise odvolací tím, že oceňuje ve svém rozhodnutí výsledky tohoto důkazu, není oprávněna zamítnouti odvolání s poukazem na následky zmeškání.

(Nález ze dne 1. října 1919 č. 4731.)

Označil-li úřad finanční správy své rozhodnutí nesprávně jako konečné, sluší rozhodnutí toto dle § 6 zák. o správním soudu zrušiti.

(Nález ze dne 2. října 1919 č. 4747.)

Opomenul-li úřad sdělit poplatníku zároveň s vyzádanými základy vyměřovacími, že odhad jeho příjmů proveden byl dle § 213 zák. o osobní dani, učinil-li tak však dodatečně, uděliv

mu zároveň lhůtu ku provedení odvolání v tomto směru — není tu podstatné vady řízení.

(Usnesení ze dne 1. října 1919 č. 4589.)

V otázce, lze-li daň z válečných zisků platiti úpisy válečné půjčky, jde pořad instancí až k ministerstvu financí.

(Nález ze dne 2. října 1919 č. 4747.)

Nebyly-li při uložení daně výdělkové přiznány výhody § 85 zák. o př. d. o., může si strana na nepřiznání těchto výhod stěžovati. Neučiní-li tak, není rekursní úřad povinen, aby nárokem tím se zabýval, a to ani tehdy, když nárok byl přistaven k platnosti v I. stolici a v řízení rekursním, avšak po uplynutí lhůty rekursu, a za přiznání výhod bylo opětně žádáno.

(Nález ze dne 12. dubna 1919 č. 1722.)

Zákon ze dne 24. ledna 1919 č. 42 sb. zák. a nař., jímž vyloučeno bylo ministerstvo financí jako třetí stolice rekursní, nevztahuje se na rozhodnutí zemských finančních úřadů, jež vydána byla před 31. lednem 1919.

V tomto případě nerozhoduje den doručení.

(Usnesení ze dne 12. června 1919 č. 2641.)

Druhá stolice není oprávněna změnit rozhodnutí první stolice z moci úřední v neprospěch strany.

Opakování právní zásady k č. listku 57 A/2 (zemská výživovací komise není oprávněna změnit rozhodnutí první instance z moci úřední v neprospěch strany, nýbrž smí je pouze přezkoumati v mezích odvolání.)

(Nález ze dne 7. května 1919 č. 2156.)

Úřady mohou stranám ukládati povinnost k náhradě nákladů způsobených vykonáváním všeobecného dozoru státního jen na základě a v mezích pozitivních předpisů zákonných.

(Nález ze dne 18. června 1919 č. 2961.)

Nárok na dodatečné označení cenných papírů ve smyslu § 10 odst. 2 nařízení ze dne 12. března 1919 č. 126 sb. z. a n. nepřisluší ani cizinci ani československému příslušníku, když v rozhodné době v tuzemsku vůbec nedleli.

(Nález ze dne 17. června 1924 č. 8851.)

Okolnost, zdali dočasný držitel svěření byl v rozhodné době československým státním příslušníkem, jest nerozhodnou pro posouzení nároku na převzetí rent, jež jsou majetkem tuzemského svěření, do úřední úschovy dle zákona ze dne 18. března 1921 č. 124 sb. z. a n.

(Nález ze dne 25. listopadu 1924 č. 18.410.)

Soupis rent dle nařízení ze dne 12. března 1919 č. 126 sb. z. a n. není podmínkou přípravných opatření dle zákona ze dne 18. března 1921 č. 124 sb. z. a n. a dle nařízení ze dne 7. dubna 1921 č. 151 sb. z. a n.

(Nález ze dne 17. ledna 1925 č. 15.739/24.)

Paragraf 3 vlád. nař. č. 46/20 nezakládá pro stranu nároku ani na udělení povolení obchodu s cizozemskými platidly ani na ponechání povolení takového, jí případně již dříve uděleného.

(Nález ze dne 17. února 1925 č. 3053.)

Prijme-li některý úřad schovací seznam předválečných rent, uložených v cizině, i po lhůtě nařízením č. 151/1921 sb. z. a n. stanovené, nemůže ministerstvo financí mocí dohlédacího práva seznamenání to pro zmeškání zmíněné lhůty zrušiti nebo bezúčinným prohlásiti.

(Nález ze dne 2. prosince 1924 č. 21.342.)

Zákonem ze dne 10. července 1922 č. 250 sb. z. a n. neřeší se otázka nostrifikace státního předválečného nezajištěného dluhu.

(Nález ze dne 1. října 1924, č. 16.650/24.)

Finanční správa může ve smyslu nařízení ze dne 22. prosince 1918 č. 87 sb. z. a n. a nařízení ze dne 18. ledna 1919 č. 46 sb. z. a n. činiti vrácení složené daňové jistoty závislým na vrácení cestovního pasu.

(Nález ze dne 23. září 1924 č. 10.957/24.)